

Докучило підшивати
Подертії сита,
Пішов циган молотити
За торбину жита.

Пішов таки недалечко —
До свого сусіда...
От молотить та й молотить
Зрання до обіда.

Перекинув, може, з копу,
Хтів би й попоїсти,
Та господар, як на збитки,
Не дає і сісти.

То наймита з ним поставить,
А то сам молотить.
Потягає бідний циган,
Аж піт з нього котить.

Перекинув копи зо дві,
Ба вже і смеркає.
"Чи не годі з нас, панотче?" —
Сірома питає.

І господар спочив добре
Та й до нього каже:
"Помолотим іще трохи,
Заким сонце ляже".

Знов молотить бідний циган,
Аж піт з нього котить,
Виглядає поза хату,
Ба вже й місяць сходить.

Іскривився сіромаха,
Спину нагинає.
"Чи не годі з нас, панотче?"
"Або що?" — питає.

"Та щось,— каже,— не то світить
Край ваших віконців!"
"Як-то,— каже,— не то світить?..
Та ж то братик сонців!"

Коли братик — так і братик,
Нічого чинити;
Мусив бідний циганюга
Всю ніч молотити.

На другий день той із хати,
А циган у хату.
"А, здоровенькі, панотче!
Чи не можна б плату?"

"Можна,— каже,— чом не можна,
Як не дати плати?
Ходім,— каже,— до засіка,
Будем насипати".

Прийшов циган до засіка,
Торбу підставляє.
Пішов гарнець, пішов другий.
"Чи годі?" — питає.

"Насипайте іще",— каже,—
Сипле той і п'ятий.
Ба вже сипле і дев'ятий.
"Чи не годі, брате?"

"Ні, не годі!" Насипає
Цілу мірку жита.
Коли гляне — аж там торба
До мішка пришита.

Іскривився пан господар,
Голову схиляє.
"Чи не годі із вас, куме?"
"Або що?" — питає.

"А щось,— каже,— ваша торба
Та підшита чорним..."
"Підшитая?.. Насипайте!..
Таж то братик торбин!"